

1_Και το Νταχάου κάποτε ήταν απλά ένα όραμα!

τα κέντρα κράτησης και που εξαφανίστηκαν οι λαθρομετανάστες του Αιγαίου

Ρε σεις, τι έγινε με τα σύνορα;

Είναι κι αυτό από εκείνα που περνάνε απαρατήρητα: Ενώ περίου μας είχαν πρήξει με τα ρεπορτάζ από τα σύνορα, φέτος ούτε φωνή ούτε ακρόαση! Το "τεράστιο πρόβλημα της ανεξέλεγκτης λαθρομετανάστευσης" που περίου είχε γονατίσει το ελληνικό κράτος, φέτος δεν ακούγεται καθόλου.

Η μελωδία που ακούγεται στα αυτιά των ούτως ή άλλως αδιάφορων υπηκόων είναι προφανής: Πέρισι το "πρόβλημα" κορυφώθηκε, αλλά μετά έγινε η "νομιμοποίηση", βάλε και λίγο frontex και τώρα εντάξει, ρασιιστές και αντιρασιιστές αυτής της χώρας μην ανησυχείτε καθόλου! Λύθηκε το πρόβλημα!

Οι σταθεροί αναγνώστες θα θυμούνται ότι σε αυτό το περιοδικό λέγαμε από περίου ότι το "πρόβλημα" της "λαθρομετανάστευσης" είναι εξαρχής κατασκευασμένο. Ότι το ελληνικό κράτος μπορεί μια χαρά να φυλάξει τα σύνορά του από τους "παρανόμως εισερχόμενους". Και ότι αυτό στο οποίο σκοπεύει η κρατική πολιτική για τη μετανάστευση, ήδη από τις αρχές της δεκαετίας του '90, είναι η *παρανομοποίηση των μεταναστών εργατών και της εργασίας τους*. Υποστηρίζαμε επίσης ότι η ακατάσχετη λαθρομεταναστολογία που κατέκλυζε τότε τα ΜΜΕ ήταν κομμάτι αυτής της στρατηγικής.

Τελικά, λέγαμε, το ζήτημα δεν είναι "να φύγουν οι Εένοι", αλλά η δημιουργία της ελληνικής "περιστρεφόμενης πόρτας", μιας κατάστασης μέσω της οποίας οι μετανάστες εργάτες που εισέρχονται στην Ελλάδα, εισέρχονται ταυτόχρονα σε μια κατάσταση συνεχούς κίνησης από μισονομιότητα σε παρανομία, και ταυτόχρονα από παράνομη δουλειά σε φυλακή, σε κέντρο κράτησης και πάλι πίσω, πάντα με την υπόκρουση του ελληνικού ρασιισμού... μέχρι την απέλαση, οπότε μπορούν να ξαναπροσπαθήσουν.

Ε, αυτή η συνθήκη παραμένει σταθερή. Και το ελληνικό κράτος δεν είναι της γνώμης ότι η παράνομη μετανάστευση θα σταματήσει. Γι' αυτό και ετοιμάζει 11 νέα κέντρα κράτησης σε Σάμο, Λέσβο, Χίο, Έβρο, Δωδεκάνησα, Αθήνα, Πάτρα, Ηγουμενίτσα, Θεσσαλονίκη, Βόλο και Κρήτη¹. Η γεωγραφική διασπορά αυτών των κέντρων, το πλήθος τους και το μέγεθός τους (5 στρέμματα ανά μονάδα), δείχνουν πως το ζήτημα δεν τελείωσε για το ελληνικό κράτος. Αντιθέτως, αν κάτι αλλάζει, είναι ότι ίσως να ετοιμάζεται μια πιο στρατηγική αντιμετώπιση. Τα κέντρα κράτησης είναι οι χώροι buffer της παρανομοποιημένης εργασίας, χώροι προσωρινής αποθήκευσης εργατών που μπορεί να χρησιμοποιηθούν για να ρυθμίσουν τις αναλογίες νόμιμου και παράνομου εργατικού δυναμικού στο εσωτερικό της χώρας αναλόγως αναγκών και κρατικών πολιτικών, *πολιτικών που δεν αφορούν τη "μετανάστευση", αλλά την εργασία*.

Οι καλές ιδέες είναι ευπροσάρμοστες!

Όχι την "μετανάστευση", αλλά την εργασία... Θα μπορούσε κανείς να αναρωτηθεί: Γιατί αυτά τα κέντρα, ή κάποια άλλα παρόμοια, να αφορούν μια ζωή τους μετανάστες εργάτες; Δεν θα μπορούσαν να ωφεληθούν και κάποιοι ντόπιοι από τη λειτουργία τους; Οι άστεγοι για παράδειγμα, που τώρα με την κρίση πολλαπλασιάζονται όλο και περισσότερο, απασχολούν ήδη τις αρμόδιες ΜΚΟ. Όπως διαβάζουμε σε ρεπορ-

τάζ της Μαρίας Δελιθανάση, η οποία μέχρι περίου ασχολούνταν με την "δραματική κατάσταση στα σύνορα":

Κατά εκτίμηση της ΜΚΟ ΚΛΙΜΑΚΑ, κάθε μέρα δύο συμπολίτες μας εισέρχονται στην ευρύτερη κατηγορία των αστέγων. Ενα σημαντικό ποσοστό των αστέγων της Αθήνας είναι ψυχικά ασθενείς και ένα 40% πρώην φυλακισμένοι για μικροκλοπές, χρήση ουσιών ή μικρά χρέη στο Δημόσιο... [γι' αυτό το πρόβλημα] ...προτείνεται σε συνεργασία με τους δήμους η πολιτική του open euro job, όπου άστεγοι και κοινωνικά αποκλεισμένοι να εργάζονται στον δήμο (π.χ. ως οδοκαθαριστές) λαμβάνοντας ένα ή δύο ευρώ την ώρα για διάστημα όχι μεγαλύτερο των 30 ωρών τον μήνα².

Είναι ενδιαφέρον που αυτό το ρεπορτάζ είχε τον τίτλο "Εφικτές λύσεις, με όραμα, για το κέντρο". Γιατί κάποιες χιλιάδες εργάτες με ένα ευρώ την ώρα είναι όντως ένα κάποιο όραμα. Αν μάλιστα προσθέσει κανείς και τους μη Έλληνες, τα πράγματα γίνονται ακόμη καλύτερα. Αν μετά βρεθούν και κάποια μέρη για να στεγάζονται όλοι αυτοί οι άστεγοι με ανθρώπινες (ή όχι και τόσο) συνθήκες, να αμολιούνται όποτε κάποιο αφεντικό τους χρειάζεται και να επιστρέφουν το βράδυ... Φυσικά. Και το Νταχάου μια φορά κι έναν καιρό ήταν απλά ένα όραμα!

Εν πάσει περιπτώσει και για να μην το παιδεύουμε: αν αυτή τη στιγμή και εν τω μέσω της οικονομικής κρίσης, είναι άγνωστο το τι γίνεται με τους δίχως χαρτιά μετανάστες εργάτες, αυτό δεν οφείλεται στο ότι έπαψαν να υπάρχουν. Όχι υπάρχουν, στελεχώνουν τις κατώτατες βαθμίδες αυτής της κοινωνίας, υποφέρουν χειρότερα από τον καθένα και στους μήνες που θα ακολουθήσουν θα υποστούν πρώτοι τις συντριπτικές συνέπειες των όσων ετοιμάζονται εναντίον μας. Ίσως είναι ακριβώς γι' αυτό που εδώ και λίγους μήνες επιχειρείται *πραγματική εξαφάνισή τους από τον δημόσιο λόγο*, εκτός από τις περιπτώσεις που εμφανίζονται σαν πρόβλημα δημόσιας τάξης. Γιατί όπως πάντα, οι μετανάστες εργάτες δείχνουν το μέλλον για ολόκληρη την εργατική τάξη. Κι ως κρατούν οι Έλληνες τα μάτια κλειστά μέχρι να έρθουν οι αρμόδιοι να τους τα ανοίξουν, δουλειά για την οποία είναι προφανές ότι τελικά θα χρειαστούν συνδετήρες.

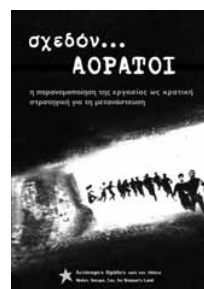
Οι εφημερίδες της Αθήνας το βουλώνουν. Αν από την άλλη ψάξει κανείς τις εφημερίδες, θα δει ότι η "παράνομη" είσοδος στη χώρα συνεχίζεται. Η φωτό είναι από την Καλαμάτα, 10 Απριλίου 2010.

Σημειώσεις

1. "Τομές στην υποδοχή των μεταναστών", Ελευθεροτυπία 14/4/2010
2. "Εφικτές λύσεις, με όραμα, για το κέντρο", Καθημερινή 15/5/2010

ΠΕΡΙΠΤΕΡΟ

(
μακροσκελε
ίσαπόψεις
εμικρούλες
φωτό
)

Η βάση για το κείμενο που προπλήθηκε είναι η μπροσουρά με τίτλο "Σχεδόν Αόρατοι" των αυτόνομων πολιτικών ομάδων Μηδέν Άπειρο, Σαχ και NoWoman's Land. Η μπροσουρά εξηγούσε τι είναι η παρανομοποίηση της εργασίας, με ποιον τρόπο σπριζεται και ξεκινάει από τους μετανάστες εργάτες και ποιες είναι οι συνέπειες για την υπόλοιπη εργατική τάξη. Παρουσιάστηκε με εκδηλώσεις σε Αθήνα, Πάτρα, Ιωάννινα, Αγρίνιο και Θεσσαλονίκη κατά τη διάρκεια της χρονιάς που μας πέρασε.